

XIV. Böngésző, 2024. november, I-II. forduló, III-IV. osztály

Máté Angi: Volt egyszer egy köd

<https://www.youtube.com/watch?v=n5UJvfIYXgY>

Volt egyszer egy köd. Gyönyörű volt ez a köd, hét határban nem volt párja, de még az is lehet, hogy nyolc határban sem. Mondjuk ki a legjobban: sehány határban sem volt párja. Fodros szürkeség, mintha tajtékzó tengert küldött volna a szél az erdő fölé. Az erdő fölött volt a köd, aztán sétált benne, mint a kisasszonyok. Tipegett, vékony derekának fodrai fennakadtak egy-egy kökénybokron.

Ennek a karcsú kisasszonyködnek volt egy rossz szokása, mégpedig az, hogy folyton csipegetett valamit. Innen eszegetett, onnan harapgatott: őszi kikericsset a tisztás széléről; csücsöri szája lemajszolta a lilaságukat. Néhány szöcskét, pillangót is beterelt a hasába, mindent bekebelezett, ami útjába akadt.

Aztán, ahogy ette, úgy terebélyesedett. Már nem volt karcsú dereka, csak kerekített kád, az volt, az bizony. Alig fért a fák közt, csak ő volt mindenütt: köd a kikerics helyén, köd a tücsök, a pillangó nyomán, a fű, a galamb helyén.

Történt egyszer, épp akkor, mikor a legkádabb volt a köd, hogy előremegett egy nagy szemű, kis fejű őz, lábára vett egy-egy darabot a terebélyes ködből, gondolta, hadd legyen kevesebb ez a sok. És elindult vele messzi erdőbe, aztán letette bennük a köddarabokat. Ahol letette, ott tavasszal kikericsék bújtak. A nagy szemű, kis fejű őz után egy patak is arra tévedt. Még mindig eléggé nagy köd volt, könnyű volt eltévedni. Csobogott néhányat, majd magára kapott ő is a terebélyes ködből, s már el is tűnt vele. Vitte messzi erdők szélére, ott letette a jókora köddarabot. Ahol letette, ott tavasszal szöcskék bújtak elő.

A nagy szemű, kis fejű őz és a patak után egy holló is a terebélyes köd körül járt. Szárnyára vett belőle, s röpítette szélnél is sebesebben messzi erdők fölé. Majd ott, a levegőben, letette a köddarabot. Ahol letette, ott tavasszal pillangók nyíltak.

A maradék ködöt, ami már ismét karcsú kisasszony köd volt, felmelegítette a nap, elővette kötőtű sugarait, s a gyönyörű habos és fodros szürkeségből kötött magának sálat, sapkát télire.

